

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1029/2015
02. 07. 2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца Б.М. из П., чији је пуномоћник М.А., адвокат из П., против туженог АД П. П., чији је пуномоћник М.М., адвокат из П., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 420/14 од 13.01.2015. године, у седници већа одржаној 02.07.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 420/14 од 13.01.2015. године, као неоснована.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 420/14 од 13.01.2015. године, одбијена је жалба туженог као неоснована и потврђена пресуда Основног суда у Пожеги П1 544/2013 од 09.12.2013. године, којом је поништено решење туженог од 02.09.2013. године о отказу уговора о раду тужиоцу, па је обавезан тужени да тужиоца врати на рад и распореди га на послове и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима (став први изреке) и обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 52.500,00 динара (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13 – УС, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка предвиђена чланом 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У ревизији се не указује на неку од битних повреда одредаба парничног поступка наведених у члану 407. став 1. тачка 2. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити а указивање на повреду из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП је без значаја јер се ревизија не може изјавити из тог разлога.

Утврђено је да је тужилац уговором о раду од 04.03.2003. године засновао код туженог радни однос на неодређено време на пословима зидар – тесар, да је на састанку одржаном 08.08.2013. године извршни директор за техничка питања туженог обавестио запослене, међу којима је био и тужилац, да постоји потреба да буду упућени на рад код другог послодавца, да је тужиоцу 09.08.2013. године дата писмена понуда за закључење анекса уговора о раду ради упућивања на рад код другог послодавца (АД П. У.), у смислу члана 174. Закона о раду и остављен рок од осам радних дана за изјашњење о понуди. Тужени је 15.08.2013. године тужиоца писменим путем упозорио на постојање разлога за отказ уговора о раду, а решењем бр. 793 од 02.09.2013. године отказао је тужиоцу уговор о раду.

На утврђено чињенично стање правилно су нижестепени судови применили материјално право – одредбе члана 172. став 2., 179. тачка 9. и 191. Закона о раду, када су закључили да нису били испуњени услови за отказ уговора о раду тужиоцу, да је побијано решење туженог из тог разлога неправилно и незаконито и да је тужени дужан да тужиоца врати на рад.

Ово зато што рок који послодавац у смислу члана 172. став 2. Закона о раду мора да остави запосленом ради изјашњења о понуди за закључење анекса уговора не може бити краћи од осам радних дана, при том се нерадни дани (празници, одмори, одсуства, привремена спреченост и сл.) не узимају у обзир. У конкретном случају, рок за изјашњење тужиоца истицао је 17.08.2013. године (субота), а уколико је субота за тужиоца био нерадни дан рок је истицао 19.08.2013. године (понедељак). Међутим, тужени је пре истека законског рока за изјашњење тужиоца, већ 15.08.2013. године доставио тужиоцу упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду.

Неосновано тужени у ревизији истиче да су судови погрешно применили одредбу члана 172. Закона о раду и да се тужилац изричито изјаснио да не прихвата понуду за закључење анекса уговора тиме што је и на састанку одржаном 08.08.2013. године када је од стране извршног директора за техничка питања туженог упознат са потребом да одређени број радника буде упућен на рад код другог послодавца и 09.08.2013. године када му је предочена писмена понуда за закључење анекса уговора, изјавио да не прихвата да буде упућен на рад код другог послодавца, односно да не прихвата понуду за закључење анекса уговора. Изјашњење запосленог о понуди за закључење анекса уговора у року који одреди послодавац, а који не може да буде краћи од осам дана, подразумева прихватање или одбијање понуде. Прихватање понуде је увек изричито, а одбијање понуде може бити и изричито и конклюдентно; изричито је кад запослени писаном изјавом саопшти послодавцу да не прихвата понуду, а

конклюдентно кад у одређеном року, али у року не краћем од осам радних дана, се не изјасни о учињеној понуди. Ако овај рок истекне у ћутању о понуди онда се сматра да је запослени одбио понуду и тада настаје отказни разлог из члана 179. тачка 7. Закона о раду, као и у случају изричитог одбијања понуде. Тужилац није писменом изјавом саопштио свом послодавцу – туженом да не прихвата понуду за закључење анекса уговора о раду, а тужени није сачекао да истекне рок од осам радних дана у коме се тужилац није изјаснио на понуду за закључење анекса уговора, већ је пре истека тог рока упутио тужиоцу упозорење којим га је обавестио да постоје разлози за отказ уговора о раду у смислу члана 179. тачка 7. Закона о раду, а потом му и отказао уговор о раду.

Како је решење туженог којим је тужиоцу отказан уговор о раду незаконито, тужилац сходно члану 191. Закона о раду има право, а тужени обавезу, да тужиоца врати на рад.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија,
Миломир Николић,с.р.**